

Λειβαδίτης

Μια εσωτερική αναζήτηση,
η αγωνία του ανθρώπου να ξαναβρεί
τη θέση του στη φύση

Κείμενο - Φωτογραφίες:
Βασίλης Γεωργιάδης

Αγχος, αβεβαιότητα για το μέλλον, οικονομική κρίση, Δ.Ν.Τ. μείωση μισθών και συντάξεων, είναι μερικά από τα σύγχρονα προβλήματα που αποκτήσαμε ως έθνος τον τελευταίο χρόνο. Η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, οι εφημερίδες τα έχουν στην ημερήσια διάταξή τους. Από παντού βαλλόμεθα από «πυρά» τέτοιου είδους. Ο καθένας μας προσπαθεί να τα αντιμετωπίσει με τον τρόπο του, άλλοι νομίζουν ότι τα καταφέρνουν και άλλοι παραδέχονται ότι η αβεβαιότητα τους έχει γίνει έμμονη ιδέα και επηρεάζει αρνητικά τη ζωή τους. Όλοι μας θέλουμε να κάνουμε κάτι για να αλλάξουμε την κατάσταση αλλά δεν έχουμε τη δύναμη να το κάνουμε ή τουλάχιστον έτσι νομίζουμε...

Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Όντως δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι πλέον; Γνωρίζετε ότι μελέτες που γίνονται σε διάφορες χώρες έχουν αποδείξει ότι μια βόλτα σε μονοπάτι ή σε δάσος ή οποιοδήποτε είδος επαφής με τη φύση, έστω και για δέκα λεπτά σε καθημερινή βάση, μας βοηθάει στο να αποκτήσουμε την αυτοπεποίθησή μας, να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι και να σκεφτόμαστε επομένως θετικά; Αν είστε διατεθειμένοι να κάνετε τα πάντα για να αλλάξετε ψυχολογία, δοκιμάστε για μια βδομάδα μόνο να επιχειρήσετε αυτήν την επαφή. Αν πάλι το θεωρείτε δύσκολο να απομακρυνέστε από τη βάση σας σε καθημερινή βάση, δοκιμάστε να φύγετε για ένα Σαβ/κο είτε μόνος/η σας, είτε με την οικογένειά σας. Όταν θα επιστρέψετε θα είστε άλλοι άνθρωποι να το θυμηθείτε...

Σ' αυτό το σημείο θα μου επιτρέψετε να απευθυνθώ σε σας στο πρώτο ενικό πρόσωπο γιατί ως θαυμαστής

της φύσης, έχω περπατήσει λίγο, έχω περπατήσει πολύ, έχω περπατήσει στην αμμουδιά δίπλα στη θάλασσα, έχω σκαρφλώσει σε βουνά με μεγάλο υψόμετρο, αισθάνθηκα τη φύση με χιόνι, με βροχή, με ήλιο, με κρύο, με ζέστη. Την αισθάνθηκα ζωντανή. Δόξα τω θεώ έχω γευτεί αρκετές εμπειρίες στη ζωή μου και θα ήθελα να τις μεταδώσω στην οικογένειά μου, στους φίλους μου και προπα-

ντός σε εσάς που τυχαίνει, αυτή τη στιγμή, να διαβάζετε αυτό το άρθρο. Το έναυσμα για να πετύχω όλα αυτά στη ζωή μου, μου τα έδωσε η ατελείωτη και υπέροχη φύση της Ξάνθης. Απ' όλα τα μέρη που έχω γυρίσει και περπατήσει αρκετά είναι αυτά που έχουν μείνει στο μυαλό μου αλλά λίγα αυτά με τα οποία είμαι «ερωτευμένος». Όποιος έχει επισκεφθεί το Λειβαδίτη στην οροσειρά της

Ροδόπης, έχει μείνει άφωτος με την ομορφιά που απλόχερα χαρίζει η φύση. Το κελήθισμα των πουλιών, ο θόρυβος που κάνουν τα γάργαρα νερά του καταρράκτη που σχηματίζεται λίγο πιο κάτω, το θρόισμα των δέντρων σε κάνουν και σκέφτεσαι ότι πρέπει να ζεις ένα όνειρο ή τουλάχιστον σε εποχή διαφορετική από τη σημερινή.

Τι θα μπορούσε να συναντήσει λοιπόν κάποιος, που θα επισκεπτόταν για πρώτη φορά την περιοχή της Χαϊντού, (έτσι ονομάζεται το τμήμα και μια από τις κορυφές της οροσειράς της Ροδόπης στην περιοχή του Νομού Ξάνθης). Την επιβεβαίωση των υποψιών του πρώτα απ' όλα. Η φύση φροντίζει κάθε εποχή να φοράει ένα όμορφο πέπλο που σε κάνει κάθε φορά να απορείς με το πόσο μεγάλος Δημιουργός μπορεί να είναι ο Θεός «όταν έχει κέφια». Ξεκινάει από το δύσκολο, μουντό και παγωμένο πέπλο του Χειμώνα, αλλά ακόμη και αυτό γίνεται ωραίο, αν σκεφτεί κανείς ότι οι Χειμώνες στην περιοχή είναι ακόμη αυθεντικοί (με εναλλασσόμενα καιρικά φαινόμενα και με χαμηλές θερμοκρασίες), πράγμα που σε κάνει και σκέφτεσαι ότι το «φαινόμενο του Θερμοκηπίου» ακόμη δεν έχει εμφανιστεί στην περιοχή. Στη συνέχεια φοράει το πέπλο της ελπίδας, (έρχεται η Άνοιξη) με τα λουλούδια και τα φυτά να ανθίζουν και να δίνουν χρώμα, ζωή και ελπίδα ακόμη και στην ίδια μας την ύπαιρξη. Το γάργαρο και δροσερό πέπλο του Καλοκαιριού είναι η φυσική συνέχεια αυτού του Ανοιξιάτικου. Τελευταίο ακολουθεί αυτό του Φθινοπώρου, όλα τα χρώματα παρατάσσονται σε σχηματισμούς ως ένα τελευταίο ευχαριστώ στη ΦΥΣΗ και ταυτόχρονα ως μια νέα υπόσχεση ότι αυτός ο κύκλος, της ομορφιάς της φύσης, θα ξαναρχίσει μετά το απαραίτητο «διαφημιστικό» διάλειμμα του Χειμώνα.

Όταν λοιπόν έχεις μέσα στην ψυχή σου τέτοιες σκέψεις, όταν αφήνεις και απολαμβάνεις τη φύση και αυτά που σου προσφέρει ως ένας «κρίκος» στην «αλυσίδα» της και όχι ως «βιαστής» της, όταν έχεις καταλάβει ότι είσαι παιδί της και όχι κηδεμόνας της που δεν ενδιαφέρεται γι αυτήν και δεν τον νοιάζει αν θα την κατευθύνει στην καταστροφή, πώς είναι δυνατόν να μην θεραπευτείς απ όσα σε βασανίζουν και από όσες άσχημες σκέψεις κάνεις; Όταν φεύγεις λοιπόν για να γνωρίσεις τη Φύση με τέτοιες σκέψεις, απολαμβάνεις κάθε στιγμή ηρεμίας που σου προσφέρει και έτσι θα γνωρίσεις σιγά σιγά και τον εαυτό σου.

Κατά κάποιο περιέργο τρόπο όταν ανεβαίνεις στο Λειβαδίτη η Φύση σε καλωσορίζει και απλά μένει να δεις με ποιο τρόπο θα σου το δείξει. Είναι τα μονοπάτια: Ο καταρράκτης; Οι κορυφές που έχει η περιοχή; Το Κρίνο της Ροδόπης; Οι μόνιμοι κάτοικοι; Είναι όλα αυτά μαζί; Γιατί το καθένα από τα παραπάνω αποτελεί και από ένα κομμάτι του παζλ με θέμα τη Φύση του Λειβαδίτη (Χαϊντού).

Ξεκινώντας λοιπόν την κατασκευή του παζλ, βλέπεις ότι υπάρχει ένα μεγάλο σύμπλεγμα μονοπατιών μικρών και μεγάλων, ευδιάκριτων ή όχι, μέσα στο πράσινο ή το χιόνι (ανάλογα με την εποχή), κάθε δυσκολίας, μικρής ή μεγάλης που σίγουρα όμως σε οδηγούν σε μοναδικής ομορφιάς τοπία και ενώνουν τη μία όμορφη εικόνα με την άλλη. Ταυτόχρονα με το περπάτημα καθετί που βλέπεις και συναντάς δεν μπορεί να συγκριθεί σε καμία περίπτωση με τις ασήχμες που συναντάς στην πόλη. Μονοπάτια που σε οδηγούν στην αυτογνωσία, στο να θέλεις να γνωρίσεις τον εαυτό σου, να τον φτάσεις στα όρια του, να τον δοκιμάσεις, για να δεις τι αντοχές έχεις.

Ένας καταρράκτης ολοκληρώνει το πρώτο μαγικό τοπίο της περιοχής. Ο μεγαλύτερος των Βαλκανίων από άποψη έντασης και ταχύτητας, με την οποία πέφτει το νερό, και ύψους 40 μέτρων. Ακόμη και ειδική θέση για να τον απολαμβάνει και να τον θαυμάζει κάποιος από μακριά, έχει διαμορφώσει η Φύση. Βλέπετε τα αριστουργήματά της προσπάθησε και τα προστάτεψε με τον τρόπο της. Δεν μπορείς να φανταστείς ότι ένα τόσο όμορφο μονοπάτι, θα μπορούσε να οδηγήσει σε κάτι ακόμη πιο όμορφο, που αγγίζει το τέλειο και την αγνότητα των παραμυθιών που μας έλεγαν οι παππούδες μας. Τα λουλούδια «Μη Με Λησμόνει», οι Σαλαμάνδρες (σαύρες που περπατούν αργά και εμφανίζονται μόνο σε μέρη με υγρασία κατά την περίοδο της Άνοιξης) και γενικότερα το όλο τοπίο σε κατευθύνει από μόνο του στο να περιμένεις να συναντήσεις αργά ή γρήγορα και κάποιο ξωτικό που θα «επιβεβαιώσει τις υποψίες σου» άλλη μια φορά ότι βρίσκεσαι σε ένα παραμυθένιο τοπίο. Είτε Χειμώνα επισκεφθείς τον καταρράκτη, είτε Άνοιξη ή οποιαδήποτε άλλη εποχή, κάθε φορά θα σου δημιουργεί διαφορετικές εικόνες στο μυαλό, διαφορετικά συναισθήματα και σκέψεις.

Όπως προανέφερα τα μονοπάτια σε οδηγούν στα πιο απίθανα μέρη. Εκτός από τον καταρράκτη λοιπόν υπάρχουν 5 κορφές, τις οποίες μπορείς να επισκεφθείς. Άλλες έχουν εύκολη πρόσβαση ενώ άλλες λίγο πιο δύσκολη. Ο Αντάλοφος με υψόμετρο 1.569 μέτρα, Μαύρη Πέτρα 1.588 μέτρα, Χαϊντού 1.608 μέτρα, Τσίχλα 1.725 μέτρα και τέλος το Γυφτόκαστρο με υψόμετρο

1.827 είναι οι κορφές που σε περιμένουν. Όπως λένε και οι πιο φιλοσοφημένοι σκοπός της ζωής μας δεν είναι ο προορισμός αλλά η διαδρομή και τι διαδρομή όμως... Δεν υπάρχει περίπτωση να μην αισθανθείς ένα με τη φύση, να μην καθαρίσει το μυαλό σου από κάθε άσχημη σκέψη και εικόνα που μπορεί να έχεις φέρει από την πόλη. Αυτό συμβαίνει γιατί περπατάς σε μια αγνή και παρθένα φύση.

Όλη η διαδρομή για οποιαδήποτε κορυφή σου χαρίζει ένα απίστευτο δώρο, σου δίνει άλλη μια ευκαιρία και σε ξανακάνει εκείνο το αθώο και ανέμελο παιδάκι που ήσουν, όταν μεγάλωνες μακριά από προβλήματα και σκοτούρες. Στο χέρι σου φυσικά είναι να δεχτείς ή όχι, αυτό το δωράκι της ανεμελιάς, έστω και γι αυτό το λίγο που σου προσφέρει ένας περίπατος. Ειδικά όταν αυτός έχει να κάνει με την κορυφή του Γυφτόκαστρου, τότε δύσκολα το αρνείσαι. Είτε ανεβαίνεις από την πλευρά της Ελλάδας είτε της Βουλγαρίας η κορυφή έχει το ίδιο όνομα Tsigansko Gradishte (Γυφτόκαστρο) και είναι μέρος των Ελληνοβουλγαρικών συνόρων σε υψόμετρο 1.827 μέτρα, με τις «πυραμίδες» και το "αυλάκι" που χώριζαν τις δύο χώρες να είναι ακόμη ευδιάκριτα και να αποτελούν σημάδια του κοντινού παρελθόντος και του τρόπου με τον οποίο γίνονταν η φύλαξη και η προστασία των συνόρων των δύο αυτών χωρών. Η πρόσβαση γίνεται από ένα καλοδιατηρημένο μονοπάτι, στο οποίο μπορεί να συναντήσεις, αν είσαι τυχερός, κάθε είδους ζώο που μπορεί να φανταστείς αλλά και σπάνια είδη φυτών, όπως το Κρίνο της Ροδόπης. Όταν το αντικρίζεις σου κόβεται η ανάσα, είναι σαν να σου χαμογελάει όλη η Φύση και φυσικά η σκέψη να το κόψεις, για να το κάνεις ιδιοκτησία σου ούτε καν περνάει από το μυαλό σου. Βλέπεις η Φύση έχει μεριμνήσει και μπορεί και κάνει θαύματα, τα οποία και προστατεύει.

Ωραία ακούγονται όλα τα παραπάνω και διαβάζονται ακόμη καλύτερα. Είμαστε στον καναπέ μας και διαβάζουμε ένα άρθρο από ένα περιοδικό. Τι πιο φυσιολογικό; Φυσιολογικά, όμως, φροντίζει να λειτουργεί και η Φύση και κλείνει την αλυσίδα της ζωής με την παρουσία του ανθρώπου (γιατί όσο και αν φαίνεται περίεργο, είμαστε παιδιά της παρά τα όσα άσχημα της έχουμε κάνει). Οι μόνιμοι κάτοικοι της περιοχής (μόλις επτά) που είναι συνταξιούχοι και κτηνοτρόφοι είναι οι μεγάλοι θαυμαστές της. Παρατηρούν καθημερινά, θαυμάζουν και εκτιμούν τι θα πει ζωή και πώς αυτή δημιουργείται. Βλέποντας ένα ζώο να γεννιέται, ένα δέντρο να καρποφορεί, ένα λουλούδι να ανθίζει, το φύλλωμα των δέντρων να πέφτει το φθινόπωρο, γνωρίζουν κάθε εποχή τι θα φέρει. Είναι εκεί πάνω κάθε μέρα, κάθε μήνα, κάθε εποχή, όλο το δύσκολο Χειμώνα και έχουν να σου προσφέρουν ένα μεγάλο χαμόγελο, μια ζεστή αγκαλιά και κάθε είδους πληροφορία που τυχόν χρειάζεσαι. Ακόμη και μια ζεστή σούπα στην «Ταβέρνα του Καπαδόκα» είναι αναγκαία, όταν έξω εξελίσσεται κακοκαιρία. Η συνεχής παρουσία τους από το 1961 σε αυτά τα μέρη, που κάποτε έσφουζαν από ζωή, τους έχει δώσει το δικαίωμα να είναι οι μόνοι έγκυροι γνώστες της περιοχής. Όπως και να το κάνουμε είναι η ζωή τους, η φύση τους έχει κάνει Ήρωες και κανένας μας δεν έχει το δικαίωμα να συγκριθεί μαζί τους. Είναι καθημερινά εκεί πάνω, αντιμετωπίζουν με τα στοιχεία της Φύσης και θεωρούν τον εαυτό τους και τυχερό που καταφέρνουν και ζουν μια τέτοια ζωή.

Θα μπορούσαμε να μιλάμε με τις μέρες σχετικά με το τι είναι Φύση και το τι αισθάνεται ο καθένας μας γι αυτήν. Σίγουρα όμως θα καταλήγαμε κάθε φορά σε διαφορετικά συμπεράσματα. Δεν είναι κάτι συγκεκριμένο, δεν είναι κάτι απλό που μπορεί να περιγραφεί ή να αποδοθεί με λόγια. Για μένα, αλλά ίσως και για σας, είναι όλα όσα ανέφερα προηγουμένως (σαν κομμάτια του παζλ). Αλλά και πάλι το καθένα από αυτά, ξεχωριστά, δεν μπορεί να αποδώσει την εικόνα όπως πρέπει. Από ένα παζλ και ένα κομμάτι να λείπει δεν μπορεί να θεωρηθεί τελειωμένο. Το κάθε κομμάτι έχει να αποδώσει τη δική του ενέργεια και τη δική του δυναμική στη σύνθεση της Φύσης. Η παρουσία και η αλληλεπίδραση όλων των παραπάνω είναι αυτή που κάνει τη διαφορά. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό αρκετό. Ο τρόπος με τον οποίο όλη αυτή η διαδικασία θα φιλτραριστεί μέσα από τη δική μας ψυχοσύνθεση και το δικό μας εσωτερικό κόσμο, θα φέρει ή όχι, ένα μόνιμο Ουράνιο τόξο, ένα μόνιμο χαμόγελο μέσα μας. Θα μας γεμίσει με αισιοδοξία και θα μας κάνει να ξαναγίνουμε άνθρωποι αγνοί, όσο αγνή είναι και η Φύση.

Όσο είμαστε σε επαφή μαζί της, αυτήν τη διαδικασία την επαναλαμβάνουμε και την επαναλαμβάνουμε, μέχρι που να αρχίσει να καθαρίζει και ο τρόπος σκέψης μας και ζωής μας. Δεν ξέρω για σας αλλά από τότε που ασχολήθηκα με το περπάτημα, γνώρισα και την περιοχή του Λειβαδίτη και κάθε τι που προσφέρει αυτή, αλλά και βοηθήθηκα μέσω αυτής της διαδικασίας να βρω τι θέλω από τη ζωή μου και πώς να το αποκτήσω. Όσοι το επιχειρήσετε, να ξέρετε ότι το λιγότερο που έχει να σας προσφέρει είναι να γνωρίσετε τη Φύση. Όσο πιο ανοιχτοί είστε σε εξωτερικά ερεθίσματα αυτού του είδους, τόσο πιο πολλά τα οφέλη για σας. Πάντως όταν έχετε κοντά σας τη Φύση, όπως αυτή του Λειβαδίτη που μπορεί και σας προσφέρει ότι μπορείτε να φανταστείτε, όταν ξέρετε τον τρόπο πώς να ενεργήσετε και μέσα σας και απέναντί της και ειδικά τι να περιμένετε από μια πρώτη επαφή μαζί της, δεν θα πρέπει να περιμένετε άλλο... Ξεκινήστε...

